

те си безчинны, уподоблявася съ единъ слѣпъ, кой-то держи въ рука-та си една свѣщъ, съ коя-то свѣти на други-те, а не на себе си.

295. Два видове челевѣцы трудятся всеу: они, кои-то нечелятъ, и не получаютъ печелба-та си, и они кои-то ся учать отъ одного наставника (учителя), на кого-то дѣла-та не ся согласявать съ ученіе-то му, и съ наставленіе-то му.

296. По добръ е да пазишь ты самъ тайна-та си, нежели да я повѣришь другому, безъ нужда да ти я упази.

297. Оный, кой-то ти приказва за постоупоцы-те на други-те, знай, че така исто приказва и твои-те пороцы на други-те.

298. Единъ мудръ понеже перво е былъ неучень, познава що е неученный, но неученный не може да разсуди одного мудраго, защото никогда не е былъ мудръ.

299. Царіе-те повече иматъ нужда отъ совѣтъ на мудры-те люды, нежели мудри-те люди за добрина-та отъ царіе-те.

300. Каква основа има пріятелство-то на неученнаго, кой-то е онъ истый непріятель на себе си.

301. Три работи са постоянни на свѣта: богатство-то безъ торговія, наука-та безъ